

*I give my smile to everyone,
But I give my heart to only one*
(รอยยิ้ม...ฉันมอบให้ได้ทุกคน
แต่หัวใจ...ฉันมอบให้ได้แค่คนเดียว)

บทนำ

ในชีวิตคนเรา ผมเชื่อว่าคุณต้องมีใครสักคนแหละที่จำฝังใจ ต่อให้สลัดยังไงก็ไม่ยอมหลุดออกไปจากหัว ต่อให้เรื่องราวผ่านไปนานก็สิบปีแล้วก็ตาม คุณอาจไปเจอบางสิ่งที่ดีขึ้นแต่นึกว่า คุณอาจเจอรักที่งดงามและซาบซึ้งจนคุณน้ำตาไหล คุณอาจจะมีเพื่อนดีๆ เจ๋งๆ อยู่รอบกาย แต่ไม่ว่าจะอย่างไร คุณจะไม่มีทางลืมคนคนนี้ได้เลย

สำหรับผมแล้ว คนคนนั้นคือเด็กผู้หญิงที่เคยเล่นกับผมสมัยเด็ก เธออยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับผม แต่บ้านเธออยู่เกือบท้ายสุดของหมู่บ้าน เธอไม่มีพี่น้องสักคน เธออยู่กับพ่อที่ทำงานเป็นช่างซ่อมรถยนต์สองคนภายในบ้านเก่าๆ ซอมซ่อ ผมบอกหรือยังว่าเธอชื่ออะไร แอ่ๆ ชื่อของเธอน่ารักมาก มันเป็นของกินที่อร่อยด้วยล่ะ >_< เธอชื่อว่าพาร์เฟต์ แต่พวกเราเรียกเธอสั้นๆ ว่าเพพ

พาร์เฟต์ไม่ใช่เด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักแบบที่ใครๆ ต้องมาคอยรุมล้อม เธอมีแค่จักรยานเก่าๆ เสื้อผ้าโทรมๆ เธอไม่มีขนมแพงๆ ไว้กินเล่น เธอไม่มีตุ๊กตาบาร์บี้แบบเด็กผู้หญิงสวยๆ ในหมู่บ้านเรา เธอไม่เคยไปเที่ยวต่างประเทศ และไม่มีรูปถ่ายอะไรมาอวด แต่เชื่อมั๊ย! เด็กผู้ชายทุกคนใน

หมู่บ้านต่างยอมศิโรราบให้กับเธอคนนี่ละ O_O เพราะเธอ่ะเป็นเด็ก ผู้หญิงที่เก่งเป็นบ้าเลย พาร์เฟต์ซ่อมจักรยานได้ เธอปีนต้นไม้เก่ง เธอพาเราเล่นของเล่นประหลาดๆ ที่ไม่ใช่พวกเกมกดแพงๆ เธอกล้าจับกิ่งก้อไล่เดือน ในขณะที่พวกผมวิ่งหนีแถมกรี๊ดอีกต่างหาก T.T เธอทำอาหารอะไรแปลกๆ ให้เรากินได้ (แต่ครัวเกือบไหม้) เธอผูกเชือกกรองเท้าเก่ง แกรมทำลายไขว้ได้สวยอีกด้วย -O- เธอวิ่งเร็วที่สุด แล้วยังสูงที่สุดอีก! เธอเป่าลูกโป่งจากหมากฝรั่งได้ใหญ่ที่สุด เธอทำได้ทุกอย่างในขณะที่เด็กผู้ชายแปดขวบที่อายุเท่ากันในหมู่บ้านทำไม่ได้เท่าเธอสักคน >O<

บอกได้คำเดียวว่าพาร์เฟต์นี่...เทโคตร =w=

ที่สำคัญ เธอสนิทกับผมที่สุดด้วย เราเล่นซ่อนหา วิ่งไล่จับ อัดเบียดด้วยกันเกือบทุกวัน เธอคุมอมแมมแต่ก็น่ารักเสมอ เธอช่วยเชียร์ผมในงานแข่งกีฬาเด็ก เธอไม่หัวเราะที่ผมวิ่งแล้วหิวทิม --; เธอไม่เหมือนลิลลี่ที่เอาแต่สวยในชุดกระโปรงบานสีชมพู แม้แต่ในกลุ่มเด็กผู้หญิงเธอก็เป็นที่ยอมรับ เพราะเธอกระโดดยางเก่งที่สุด เธอยอมเล่นเป็นพ้อและทำอะไรประอะๆ เปื่อนๆ ได้เสมอ ^_^ พาร์เฟต์ช่วยเติมสีส้นและเรื่องราวในชีวิตวัยเด็กให้กับทุกคนในหมู่บ้านเรา เธอไม่เคยร้องไห้เลยสักครั้งยกเว้นตอนที่แม่เธอตาย

และตอนที่เธอต้องย้ายออกไปจากหมู่บ้านของเรา...

'เราต้องได้เจอกันอีกแน่ เชื้อลี ฉันจะโทรหานายนะ'

'เธอสัญญาแล้วนะ'

ผมบอกเสียงสะอึกสะอื้น เด็กทั้งหมดในหมู่บ้านยืนเรียงแถวหน้ากระดาน น้ำตาไหลอาบแก้มไม่หยุด ผู้หญิงที่เจ๋งที่สุดในชีวิตกำลังจะย้ายไปอยู่ในที่ที่เราไม่รู้จัก พาร์เฟต์กอดทุกคนแน่น แม้แต่พวกผู้หญิงที่ใส่ชุดสวยๆ แพงๆ ก็ยอมให้พาร์เฟต์ที่มอมแมมกอดเป็นครั้งสุดท้าย

'ฉันคงคิดถึงพวกนายมากแน่ๆ ไม่รู้ว่าเพื่อนใหม่ของฉันจะเยี่ยมเท่าพวกนายหรือเปล่า'

ทุกคนยังร้องไห้หนักขึ้นไปอีก เราไม่ยอมให้พาร์เฟต์มีเพื่อนใหม่ ไม่ยอมให้มีใครมาแทนที่เรา

8

'ไม่เอาน่าวินเซนต์ อย่าร้องไห้ -O- ฉันบอกแล้วไงว่าผู้ชายร้องให้
มันน่าเกลียด'

'เธอก็ร้องไห้เนี่ย TAT'

'ก็ฉันเป็นผู้หญิงนี่!!'

เธอไม่เห็นเหมือนเด็กผู้หญิงเลย เธอไม่เหมือนลิลลี่สักนิด! ยัยนั่น
ปีนต้นไม้ไม่ได้ ซ่อมรั้วไม่ได้ ทาสีบ้านก็ไม่ใช่!

'ฉันจะไม่ลืมนายแน่ๆ แต่กว่าจะถึงตอนที่เราเจอกันอีก นายอาจ
มีแฟนเป็นสาวสวยแล้วก็ได้ -v-'

'พรุ่งนี้ฉันจะได้เจอเธออีกมั๊ย ฉันจะเล่นอะไรต่อล่ะ TOT'

'เด็กโง่! นายยังมีเพื่อนเล่นอีกเยอะแยะน่า ฉันสอนให้นายเล่น
ปิงปองแล้วนี่'

'มันจะมีประโยชน์อะไรถ้าฉันไม่ได้เล่นกับเธอ'

ผมบอกพร้อมกับการปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอีก จะมีใครคอยเชียร์
ผมแข่งกีฬาอีกล่ะ จะมีใครวิ่งเข้ามากระโดดกอดผมตอนที่ผมวิ่งชนะ
จะมีใครแบ่งขนมแปลกๆ ให้ผมกินอีก พาร์เฟต์เข้ามากอดผมอีกครั้ง เธอ
ยิ้มออกมาโชว์ฟันกระต่ายคู่ที่เคยแข่งแทะข้าวโพดชนะเด็กจากหมู่บ้าน
ข้างๆ ผมชอบยิ้มของเธอที่สุด มันทำให้ผมรู้สึกที่ผมทำได้ทุกอย่าง ผมจะ
ไม่แพ้

'ฉันจะไม่ลืมนายแน่ นายก็ต้องไม่ลืมฉันนะ'

'ฉันไม่มีทางลืมเธอหรอก!'

ผมบอกเธอเสียงดังจนเกือบจะเป็นการตะโกน พาร์เฟต์ยิ้มให้เป็น
ครั้งสุดท้าย ก่อนจะกระโดดขึ้นรถกระบะของพ่อที่จอดรออยู่นานแล้ว
และแล้วรถก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไปบนถนน เด็กๆ ในหมู่บ้านวิ่งตาม
รถกระบะคันนั้นพร้อมกับตะโกนชื่อเธอไม่ยอมหยุด ผมเห็นเธอโบกมือ
อยู่ในรถพร้อมกับรอยยิ้มที่สดใส แต่น้ำตาที่เห็นไม่ได้บ่อยนักก็ไหลออก
มาไม่ยอมหยุดเช่นกัน

'อย่าลืมฉันนะ อย่าลืมฉันนะ!!'

ผมตะโกนสุดเสียง ยืนมองจนรถกระบะคันนั้นหายไประยะไกล...

ผมเสิร์ฟไปอีกหลายอาทิตย์ จนกระทั่งผมเจอกับพีทตอนเช้าเกรด เจ็ดที่โรงเรียนเซนต์สตีเฟนส์ ผมกับพีทโคตรเข้าหากันสุดๆ เพราะเรามีอะไรเหมือนกันมาก เราเป็นลูกครึ่งเหมือนกัน พ่อกับแม่เราก็เลยสนิทกันไปด้วย (แต่คืนะที่พ่อแม่ไม่ให้ผมกับมันแต่งงาน โหะๆ) ผมกับมันไปเที่ยวเมืองนอกด้วยกันอีกต่างหาก เหล่หญิงเล่นกัน ใช้ชีวิตอิสระ มั่ว นืมไปเรื่อย ยิ่งพอขึ้นไฮสคูล ผมเจอกับคาร์เตอร์และเฟร็ดเดอริกที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ ในที่สุดผมก็รู้ว่าพวกเราเกิดมาเพื่อผสมหัวกันจริงๆ นะ --;; ผมกับพวกมันใช้ชีวิตกันแบบถึงพริกถึงขิง เราทำงานดนตรีเจ๋งๆ ด้วยกัน ชอบไปเมาแอ้ แคร่ชีวิตแบ่งปันเรื่องบ้าบอคอแตกเสมอ มันเป็นช่วงไฮสคูลที่เจ๋งจริงๆ เลย >_<

ส่วนเรื่องของพาร์เฟต์ มันก็ค่อยๆ เลื่อนหายไปจากชีวิตผมตั้งแต่นั้นเมื่อไรไม่รู้... ยัยนั่นสัญญาว่าจะโทรมา แต่เธอก็ไม่เคยโทร... และผมก็ย้ายออกจากหมู่บ้านเดิมไปแล้ว บ้านเก่าหลังนั้นพอปล่อยให้คนอื่นเช่าแทน ผมอาจไม่มีโอกาสเจอเธออีกแล้ว... แต่ผมไม่เคยลืมเธอ เพราะว่าพาร์เฟต์เป็นรักแรกของผม...

"นานแล้วนะที่ไม่ได้กลับเมืองไทย ฮ้า...คิดถึงสาวไทยจริงๆ"

ไอ้พีทบอกกลางปรับเบาะเอนลง เราอยู่บนรถตู้ที่มุ่งหน้าสู่เซฟเฮาส์ในไทยหลังจากเพิ่งลงจากเครื่องบินมาหมาดๆ เมื่อคืนนี่เอง (มีคนมาต้อนรับเราเยอะเลยละ 0.0) ผมลืมนึกว่าผมใช้ชีวิตอยู่ที่ไทยจนถึงเกรดสิบสอง พ่อเข้ามาหา'ลัย พวกเราก็ยกโขยงกันไปเรียนต่อที่อเมริกาเพื่อฟอร์มวงดนตรีแบบจริงจัง เทปเดโมของเราผ่านไปด้วยดี หลายค่ายยักษ์สนใจทำงานกับพวกเรา และผมก็กลายเป็นนักดนตรีฟังก์ครีโอดไป ในที่สุด ผมมีแฟนสาวไปทั่วโลก...ในนามชื่อวงว่า Half-Caste

"ฉันจะบอกเพจแน่ที่แกพูดแบบนี้ -O-"

ผมบอกกลางดูคอมยิ้มไปด้วย ไอ้พีทกระเด็นตัวขึ้นมาทันที

"แกอยากให้ครอบครัวฉันแตกแยกเหวอะไรวิน T_T"

ผมปล่อยเกือกออกมา เพจที่ว่านี่ก็คือแฟนของไอ้พีทนั่นละ โหด

10

หลายคนนะขอบอก TAT แต่เพราะเรียดแบบนี้ล่ะถึงเอาไอ้พีทอยู่หมัด
"นอกจากมาเปิดคอนเสิร์ตที่ไทยแล้ว เราจะได้เที่ยวอีกໄໝ້ยั ฉั
นอยากเที่ยว >_<"

ผมถามด้วยความดีใจ ความจริงคือทางค่ายมันใช้งานเราหนักมาก
เหมือนเห็นเราเป็นหุ่นยนต์อะไรแบบนั้น มีแต่ทัวร์คอนเสิร์ต ประเดี๋ย
ก็ออกที่วู้มั้ง ปวดหัวไปหมดแล้วเนี่ย คิดผิดหรือเปลว่ะมาเป็นนักดนตรี
เนี่ย TAT

"ลืมไอ้เรื่องเที่ยวเวอร์นั้นซะ พวกนายมีซ้อมหนักนะเข้าใจมั๊ย --
นี่ไปสกรัดกับจดหมายที่แฟนฯ ชาวไทยส่งมาให้"

แล้วไอ้ดตี้ที่ชื่อแจ๊คก็ไยของอะไรบางอย่างให้พวกผม หมอนี่เป็น
ผู้จัดการวงที่โหดมากเลยล่ะ TT_TT ผมไม่เข้าใจเลยว่าไอ้คนที่ชำนาญด้าน
ไสยศาสตร์ ผีสงนางไม้อย่างมัน ทำไมถึงมาทำงานแบบนี้ คาร์เตอร์
เกลียดชั้หน้าหมอนี่มาก (มั้ง) แต่เราก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าแจ๊คก็
เป็นผู้จัดการวงที่เยี่ยมยอดจริงๆ TAT

"ของที่อังกฤษฉันยังอ่านไม่หมดเลยนะ แล้วอีกอย่างฉันอ่านภาษา
ไทยไม่ค่อยออกแล้วด้วย"

คาร์เตอร์บ่นพลางโยนมันลงข้างๆ เบาะ พีทก็เหมือนกัน พวกนี้ชอบ
จ้างสต๊าฟให้เขียนตอบกลับแฟนฯ แทน ไอ้พวกชั่วร้ายเฉียบ --^

"เดี๋ยวจันจะตอบกลับทั้งหมดเลยนะ โหะๆ"

ผมบอกอย่างอารมณ์ดีพลางแกะซองบวมๆ นี่เปิดออก แล้ว
จดหมายก็ทะลักใส่ตัวผมทันที TT_TT

"แกใช้ภาษาไทยได้ทุเรศที่สุดในกลุ่มเราเลย แกจำได้มั๊ย"

เฟร็ดบอกขำๆ หนอยเนาะ...ดูถูกวะะ -O- แหม...ก็ปกติผมใช้ภาษา
อังกฤษพูดในชีวิตประจำวันนะ ตอนอยู่ไฮสคูลผมก็เรียนนานาชาติ แต่
ฟังภาษาไทยออกก็มหัศจรรย์แล้วนะ เพราะพ่อสอนผมบ้างเล็กๆ น้อยๆ
แต่พ่อผมก็เป็นลูกครึ่งไทยเหมือนกัน (ผมเคยมีเชื้อไทยแค่อีลีบห้า
เปอร์เซ็นต์เอง) ก็เลยไม่ค่อยแตกฉาน สุดท้ายเราพ่อลูกก็จ้อภาษาที่ถนัด
กว่าใส่กันนั่นก็คือภาษาอังกฤษ T_T สรุปภาษาไทยผมมันอับเฉาสุดๆ นั่นล่ะ

||

"เฮ้ย ไปสการ์ดอันนี้ประหลาดดีวะ O_O"

พีทหยิบโปสการ์ดที่เพิ่งทะลักออกจากซองเมื่อก็ขึ้นมาดู ส่วนผมพยายามกวาดของจดหมายทั้งหลายทั้งหลยัดใส่เข้าไปในซองเหมือนเดิมเพราะเจอแจ๊คก็มองตาแข็ง -O-;;

"หวัดดีวินเซนต์ ฉันไม่แน่ใจว่า...นายจะได้ ออ อาน นอ อาน ไม้ออก อ่าน! อ่านโปสการ์ดแผ่นนี้หรือเปล่า... เฮ้ย! ทำไมยัยนี้เขียนเหมือนรู้จักแกเลยวะ"

"ไอ้ะ ไม่รู้โว้ย!! คนขับรถครับ ขับดี ๆ หน่อยสิ ผมเก็บซองไม่ได้โดยนะ -.-"

ผมตอบพลางก็เข้าไปเก็บจดหมายแล้วหัวก็กระแทกไปมาด้วย ยิ่งมาเจอไอ้พีทอ่านไปสะกดไปอีก ประสาทกินจริง ๆ โวย

"แกเก็บขึ้นมาให้หมดเลยนะวินเซนต์ อย่าให้ใครเอาไปพูดว่าแกเห็นมันเหมือนของไร้ค่า ภาพลักษณ์ของวงจะเสียหายหมดเพราะดังแล้วทำหยัง เข้าใจี -_-"

"นายอาจจะจาม...จอ...อะ นอ ฉัน!! ฉันไม่ได้แล้ว แต่ก็ช่างเถอะ ฉันไม่ได้ติดต่อกันมานานเหมือนกัน ตอนนี้อยู่กรุงปรตแล้ว ยัยนี้อาจจะหมายถึงกรุงเทพฯ มั้ง -O-;; และถ้านายจำฉันได้ เราน่าจะได้เจอกัน... ฉันเขียนเบอร์โทรเอาไว้ นายโทรหาฉันได้ทันทีนะ! จากพาร์เฟต์"

ผมเกิดอาการงงเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อนั้น ผมโยนซองจดหมายทั้งหลายนั้นทิ้ง (แจ๊คก็ชี้หน้าผม) แล้วก็ฉกเอาโปสการ์ดลายกล่องนมอะไรไม่รู้ที่อยู่ในมือพีทมา ผมพยายามเพ่งและสะกด ปรากฏว่าผมอ่านมันไม่ออก T(T) ยิ่งเป็นลายมือขยุกขยิกแบบนี้ด้วยแล้ว โสภกก TOT

"ช่วยฉันด้วย อ่านให้ฟังหน่อยสิ"

ผมยื่นไปให้แจ๊คก็ดูด้วยท่าทางกระตือรือร้นสุดๆ มันมองหน้าผมอย่างไม่พอใจแต่ก็ยอมหยิบไป

"คนรู้จักแกเหรวะถึงได้ตื่นเต้นแบบนี้"

เฟิร์ตถามมาจากเบาะหลัง

"ไม่แน่ใจอะ แต่ขอให้ใช้ที่เถอะ >O<"

12

ผมหันไปมองแจ๊คก็ด้วยความคาดหวัง แต่สายตามันว่างเปล่าสุดๆ
"ฉันอ่านไม่ออก -- ขอโทษด้วย"
"แต่แกฉลาดที่สุดนะ TAT"
"ฉันเป็นคนจีนเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉันก็เรียนนานาชาติมาเหมือน
แก ไปอยู่อเมริกาเหมือนแก ฉันจะอ่านออกได้ยังไงล่ะ แกรมลายมือ
ก็บรรจงปานนี้ --"
ผมฉกไปสการ์ตมาจากมือมันแล้วก็พยายามอ่านอีกครั้ง O_O เหา
น่า สู้ๆ หน่อย มันไม่ยากเกินไปหรอก
'หวัตตีวินเซนต์ ฉันไม่แน่ใจว่า... นายจะได้อ่านไปสการ์ตแผ่นนี้หรือ
เปล่า...'

นายอาจจะจำฉันไม่ได้แล้ว แต่ก็ช่างเถอะ ฉันไม่ได้ติดต่omanาน
เหมือนกัน

ตอนนี้ฉันอยู่กรุงเทพฯ แล้ว และถ้านายจำฉันได้ เราอาจจะได้เจอ
กัน...

ฉันเขียนเบอร์โทรเอาไว้ นายโทรหาฉันได้ทันทีนะ
จากพาร์เฟต์
088-888-89xx'

13

1

งานของฉัน

'Hi! I remember u na Parfait ^^;

I'm Vincent. I wanna meet you too'

หลังจากที่ฉันส่งไปสการ์ตไปได้อาทิตย์หนึ่ง เขาก็ส่ง SMS นี้กลับ
มาให้ฉัน ^_^ ตอนแรกนึกว่าผีหลอกซะอีก เพราะฉันคิดว่าพวกนักร่อง
ดังๆ ส่วนใหญ่คงไม่สนใจพวกจดหมายอะไรนี่หรอก เขาอาจจะไม่มีเวลา
แม้กระทั่งฉีกมันอ่าน =_= ฉันเลยลองส่งไปสการ์ตลายก่ล่องนมประหลาดๆ
ที่ทำเองไปให้เขาแทน

แล้วมันได้ผล!! วินเซนต์อ่านมันแล้วก็จำฉันได้ด้วย (ฉันคิดว่าน่าจะได้) เขาเคยเป็นเพื่อนสมัยเด็กก่อนที่ฉันจะย้ายมาที่พิษณุโลก เขากลายเป็นนักร้องดังแนวฟังก์หรือคหรืออะไรสักอย่างนี่ละ และฉันคิดว่าวงของเขาดังมากเลยทีเดียว (ซึ่งฉันไม่เคยคิดมาก่อนจริงๆ ว่าเจ้าเปียกฝรั่งแก้มแดงนั้นจะดังได้ปานนี้)

ที่มหาลัยของฉันมีสาวกพวกเขาอยู่เต็มไปหมดเลย ฉันเห็นพวกเขาจากในทีวีของเคเบิลแพคเกจ หรือไม่กี่พวกรายการ MTV ดังๆ ที่ไปสัมภาษณ์พวกเขา (และฉันฟังไม่ออกสักนิด v.v) ฉันได้ข่าวจากเพื่อนที่เป็นแฟนพันธุ์แท้ของวงวินเซนต์ว่าพวกเขากำลังจะเปิดคอนเสิร์ตที่เมืองไทยตามคำเรียกร้องของแฟนๆ ชาวไทยในเร็วๆ นี้

แต่ฉันไม่กล้าโทรกลับไปหาเขาหรอกนะ มันเหมือนกับการตามตือนักร้องดังอะไรแบบนั้นเลย อีกอย่างเขาอาจยังไม่เชื่อก็ได้ว่าฉันคือพาร์เฟต์ -- ฉันก็ไม่มีอะไรมายืนยันด้วย (นอกจากไปสการ์ตลายกลองนมช่วยๆ --) อาจกลายเป็นยับแอบอ้างสวมรอยซะงั้น -O-;

แถมหมอนั้นก็ดูท่าจะยุ่งมากๆ ด้วย ฉันเห็นเขาออกรายการทีวีทุกวันเลยละ -O- ถ้าเขาพร้อมเมื่อไรคงติดต่อมาเองละมัง ความจริงคือฉันก็ไม่หวังอะไรมากอยู่แล้ว ฉันตั้งใจที่เขากลายเป็นนักร้องดังระดับโลก รู้สึกภูมิใจยังไม่รู้ที่เคยได้เป็นเพื่อนกับเขา T.T แต่ดูฉันสิ...ตอนนี้ฉันเป็นแค่เด็กฝึกงานต๊อกต๋อยอยู่เลย (...)

"พาร์เฟต์!!"

"ค่า อยู่นี่ค่า"

"มานี่เร็ว ไอ้เครื่องเสียงนี้เป็นอะไรอีกแล้วก็ไม่รู้"

"ได้ค่า -O-"

ฉันรีบวิ่งไปดูที่ห้องเครื่องเสียง ฉันเรียนอยู่ปีสี่แล้วละ ปีนี้เป็นปีสุดท้าย และฉันก็ต้องมาฝึกงานหนึ่งเทอมที่กรุงเทพฯ ฉันเรียนเกี่ยวกับนิเทศศาสตร์ เลยขอมาฝึกงานที่บริษัทเกี่ยวกับด้านบันเทิงอย่างค่าย GMW แต่งานที่ฉันทำแต่ละอย่างไม่ค่อยเกี่ยวกับที่เรียนเลยจริงๆ นะ "พีเปิดยังไงเสียงมันก็ไม่ออกอะ ช่วยหน่อยสิ"

14

"เดี๋ยวลองดูให้นะคะ ^^;"
ก็อย่างที่เห็น... ฉันคอยมาซ่อมมูนนี่ตลอด --; เกี่ยวกับนิเทศ
จริงๆ เลยเนอะ

"พี่ต่อสายสลับสีกันคะ คราวนี้ลองเปิดดูอีกครั้งนะ"
พี่สต๊าฟพี่หญิงพยักหน้าแล้วก็ลองเปิดเพลงดู แต่มันก็ไม่ติด ฉัน
มุดตัวคลานเข้าไปในดงสายไฟแล้วก็ควานหาสายอะไรต่อมิอะไรนี่ดูว่ามี
อะไรผิดปกติ

"น้องพาร์เฟต์ พี่รู้แล้วละว่าทำไมมันยังไม่ดัง"

"อย่าบอกนะว่าไม่ได้เสียบบั๊ก"

"(.-)(-.-)(.-)"

น่ารักจริงๆ เล้ย เอ้อ --=3

"พาร์เฟต์!! อยู่ไหน มาดูนี่หน่อยซิ ไฟไม่ยอมติดเลย"

"ค่า! ไปเดี๋ยวนี้ละคะ"

ฉันคลานออกมาแล้วก็วิ่งไปห้องตรงกันข้ามซึ่งเป็นห้องเก็บอุปกรณ์
จำพวกสายไฟ พี่พนักงานกดสวิตซ์ไฟเปิดปิดรัวๆ ราวกับจะบรรเลงเปียโน
ให้ฉันฟังงั้นละ เดี่ยวได้ลัดวงจรตายกันทั้งตึกแน่ --;

"สงสัยหลอดมันขาดแล้วละคะ ดิดๆ ดับๆ มาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว"

"เหรือ เออ...งั้นเปลี่ยนหลอดไฟได้มั้ยละเรา"

"สบายมากค่า ^^;"

ฉันเรียนนิเทศศาสตร์มาจริงๆ นะ

"เออ งั้นฝากเปลี่ยนให้ด้วยนะ! เอ้อ...รทพี่รู้สึกเบรกมันไม่ค่อยดีเลย
เลิกงานแล้ววานดูๆ ให้พี่หน่อยได้มั้ย"

"ได้จ้า ^^"

พี่สต๊าฟพี่คนนั้นตอบว่าฉัน พุดขอออกขอใจ แล้วก็หายไปทำงาน
ต่อ และในขณะที่ฉันกำลังเปลี่ยนหลอดไฟแล้วก็ทำความสะอาดพื้นที่มี
แต่เศษลวด

"พาร์เฟต์!! เดี่ยวเตรียมกระตักน้ำให้พร้อมด้วยนะ"

"ได้ค่า!"

